

SĒJUMA SATURS

UNESCO PASAULES MANTOJUMA NACIONĀLĀ SARAKSTA NOMINĀCIJAS PIETEIKUMA VEIDLAPA.....	2
1. NOMINĀCIJAS IESNIEDZĒJS.....	2
2. NOMINĒTĀ VIETA.....	2
3. ĪPAŠAS NOZĪMES UNIVERSĀLĀS VĒRTĪBAS PAMATOJUMS.....	2
4. ATBILSTĪBA VĒRTĒJUMA KRITĒRIJEM.....	4
5. AUTENTISKUMA UN INTEGRITĀTES PAMATOJUMS.....	4
6. SALĪDZINĀJUMS AR LĪDŽĪGĀM VIETĀM.....	6
7. NOMINĒTĀS VIETAS SAGLABĀŠANAS PLĀNS.....	7
UNESCO ROBEŽA KULDĪGAS VECPILSĒTĀ.....	10
UNESCO TERITORIJA KULDĪGAS VECPILSĒTĀ, KULTŪRVĒSTURISKĀS UN DABAS VĒRTĪBAS.....	11
KULDĪGAS VECPILSĒTAS SAGLABĀŠANAS UN ATTĪSTĪBAS PROGRAMMA....	12
PIELIKUMS.....	62

UNESCO PASAULES MANTOJUMA LATVIJAS NACIONĀLĀ SARAKSTA NOMINĀCIJAS PIETEIKUMA VEIDLAPA

1. NOMINĀCIJAS IESNIEDZĒJS

A) Juridiska persona

Nosaukums:	Kuldīgas novada pašvaldība	Kontaktpersona:	Inga Bērziņa
Reģistrācijas Nr.:	90000035590	Tālrunis:	+371 63350010
Juridiskā adrese:	Baznīcas iela 1, Kuldīga, LV- 3301	E-pasts:	inga@kuldiga.lv

2. NOMINĒTĀ VIETA

Nosaukums:	Kuldīgas vecpilsēta Ventas senlejā
Atrašanās vieta:	Latvijas rietumu daļā, Kuldīgas novadā, 150 km no Latvijas galvaspilsētas Rīgas
Augstuma un platuma koordinātas vai UTM (<i>Universal Transverse Mercator</i>) koordinātas:	Z platums 56°58'03"; D garums 21°58'14"

3. ĪPAŠAS NOZĪMES UNIVERSĀLĀS VĒRTĪBAS PAMATOJUMS

Kuldīgas vēsturiskā centra unikālo un visaptverošo vērtību veido vairāku izcilu kvalitāšu un vērtību rezultējošā nozīme.

Kuldīgas vēsturiskais centrs pārstāv urbānās, arhitektūras un būvmākslas, kā arī vēsturiski iedibinātu saimniecisko, ekonomisko, politisko attiecību apliecinājumus Baltijas jūras austrumu piekrastes kultūrtelpā starp Dāniju un Somu jūras līci:

3.1. Kuldīgas vēsturiskais centrs ar tā izcilo autentiskumu un augsto saglabātības pakāpi mūsdienās reprezentē plaša Baltijas austrumu piekrastes reģiona mazpilsētu 18. - 19. gs. pilsētvidi, kas dramatiskām militārām, politiskām un sociālām katastrofām bagātajā 20. gs. citur šajā reģionā, pilnīgi vai daļēji postošas karadarbības rezultātā, ir zaudējušas savu viengabalainību un vēsturisko identitāti.

- 3.2. Kuldīgas vecpilsēta ir labi saglabājusies, autentiska ZA Eiropas mazpilsēta ar 13. – 19. gs. plānojuma struktūru un ielu tīklu. Hanzas savienības dalībniece. Tās 18. – 19. gs. mazstāvu apbūve, ar kompaktu, lielāko Baltijas valstīs un Baltijas jūras austrumu piekrastē, izņemot Skandināvijas valstis, baroka un klasicisma laika koka apbūves īpatsvaru, ir unikāls retums šajā pasaules daļā.
- 3.3. Kuldīgas vecpilsētā viskompaktāk saglabāties ievērojams skaits masīva koka būvveida ēku, kas būtiski atšķiras no Skandināvijas WHL iekļauto koka pilsētvides ainavām un apbūves tiem (Lūleo vecpilsētā (Zviedrijā), Rērūsā (Norvēģijā) Raumas vecpilsētā (Somijā)), kas raksturīgi Baltijas jūras austrumu piekrastes reģioniem 17. – 18. gs.
4. Kuldīgas vecpilsēta sevī glabā Baltijas jūras ZA piekrastē un Baltijas valstīs vislabāk saglabājušos un vismazāk pārveidoto 18. – 19. gs., mazpilsētas pilsētvidi ar raksturīgo dakstiņu jumtu ainavu, ainaviskām ielu perspektīvām, ēku un vides autentiskumu un vēsturisko patinu.
5. Vecpilsētas panorāma, siluets un pilsētvides ainava uztverama tiešā kontekstā ar:
- Ventas ielejas un upes straujteču ainavu, Eiropā platāko ūdenskritumu; Ventas upe Kuldīgas apkārtnē veido līdz 58 m dziļu ieleju. Upes gultni pie Kuldīgas pilsētas veido dolomītieži - šajā vietā izveidojusies Ventas rumba. Abpus Ventas rumbai ir upju straujtecēs posmi (Latvijas un Eiropas aizsargājams biotops). 240m platā Ventas rumba ir veidojusies ģeoloģisko procesu rezultātā, ūdenim krītot no cietajiem Pļaviņas svītas dolomītiem uz plātņainiem dolomītiem ar smilšakmens un māla starpslāņiem, tos izskalojot. Dolomīti ir veidojušies pirms aptuveni 380 miljoniem gadu senajā devona jūrā kā kaļķakmens rifveida barjera gar devona perioda reljefa formas – Tukuma-Kuldīgas tektoniskās kāples, D malu.
 - Sarkano ķieģeļu tiltu, kas 1874. gadā uzbūvēts zirgu transporta (kopš 20. gs. izmanto autotransportam) un gājēju vajadzībām. Tilts pār Ventu Kuldīgā ir garākais ķieģeļu arku konstrukcijas tilts, izņemot dzelzceļu, Eiropā. Tiltā kopējais garums sasniedz 164 m, brauktuves pilnais platums – 11 m. Tiltam ir 7 laidumi., kas pārsegti ar velvēm. Velves laidumu garums starp balstiem ir 17 m. Tilts atklāts satiksmei 1874.gada 2.novembrī. Tiltā velvju daļas projekta autors un būvdarbu vadītājs ir bijis Frīdrihs Staprāns, bet visa tiltā pārejas kompleksa autors un, iespējams, arī būvuzņēmējs ir bijis Otto Dīce. Pirmā pasaules kara laikā - 1915. gadā divus malējos tiltā laidumus uzspīdzināja, bet 1926.gadā tos atjaunoja pēc Latvijas Universitātes profesora Pāvila Pāvulāna izstrādātā projekta.

No Kuldīgas tilta uz Ventas ieleju un rumbu paveras unikāla ainava. Ainavas augsto vizuālo vērtību nosaka ūdenskritums un upes plūdums. Ventas rumbas veidols ir ļoti mainīgs pa sezonām. Augstvērtīgi skati paveras arī no Ventas kreisā krasta uz rumbu un sarkano ķieģeļu tiltu.

Dzīlā Ventas ieleja, platais ūdenskritums, mainīgā upes gultne un senais ķieģeļu tilts izveidojis ļoti harmonisku ainavu, kas izcilā veidā apliecina unikālās iespējas, kādas dotas mūsu civilizācijai - ar prātu un jūtu sinerģiju apvienot cilvēka radīšanas iespējas un novērtētu dabas krāšņumu.

4. ATBILSTĪBA VĒRTĒJUMA KRITĒRIJEM

(i)	(ii)	(iii)	(iv)	(v)	(vi)	(vii)	(viii)	(ix)	(x)
-----	------	-------	------	-----	------	-------	--------	------	-----

- (i) Unikāla dabas veidojuma un izcilas vēsturiskas pilsētas ainavas kā ierobežoti, cilvēka harmonijas izjūtu diktēti, smalkjūtīgi dabas ainavu papildinājumi, nodrošinot sabiedrības vitāli svarīgo vajadzību.
- (ii) Reprezentē raksturīgu un izcilu posmu koka būvmākslas tradīcijās un kultūrā ap Baltijas jūru.
- (iii) Iemieso Baltijas jūras ZA piekrastes reģionu izzūdošo koka mazpilsētu mērogu, arhitektūru, pilsētvidi un identitāti.
- (iv) Pārstāv Baltijas jūras ZA piekrastes reģionam raksturīgus koka būvmākslas veidus, detaļas, autentiskumu, kas līdzvērtīgā koncentrācijā, kompakstumā un harmonijā citur nav saglabāties.
- (v) Kuldīgas kultūrvēsturiskais mantojums raksturo ciešās saimnieciskās, cilvēciskās un kultūras saiknes starp Baltijas jūras reģiona valstīm un sabiedrībām, Kurzemes hercogistes lomu, integrējot Kurzemi Eiropas kultūrā. Dažādu vēsturisku apstākļu dēļ Kuldīgas pilsētvide saglabājusi liecību kopumu, kas ļauj to uzskatīt par dzīvu šo procesu liecinieci, atšķirībā no straujāk evolucionējošām vai izzudušām mazpilsētām plašā reģionālā kontekstā.

5. AUTENTISKUMA UN INTEGRĪTĀTES PAMATOJUMS

Kuldīgas vecpilsētas autentiskuma priekšnoteikumi

Autentiskuma specifika Kuldīgas vecpilsētā ir atšķirīga no Skandināvijas valstīm vai Rietumeiropā ierastajām kvalitātēm un atbilstoša apstākļiem, kas raksturīgi bijušās PSRS un Austrumu bloka valstu teritorijām. Šīs specifikas pamatā ir cita politiskā un sociāli ekonomiskā platforma, kas veidoja priekšnoteikumus vēsturiskās vides saglabāšanai pēc 2. Pasaules kara (dominējošas valsts īpašuma tiesības uz ēkām un zemi, vēsturisko īpašnieku prombūtnes vai neesamības apstākļi, masveida iedzīvotāju likvidācija, deportācija un emigrācija 20. gs. 40.-jos gados) un viņu mantinieku beztiesiskums. Šo politisko nosacījumu un padomju ekonomikas vispārēja ekonomiskā vājuma apstākļos

Kuldīgā notika nevis masveidīga vēsturiskās apbūves izzušana (kā tas noticis citās Latvijas senajās pilsētās – Dobelē, Bauskā, Piltenē, Liepājā) bet radās pseidokonservācija – ēkām tika veikti tikai ekstremāli nepieciešamie utilitāras eksistences nodrošinājuma darbi. Tas faktiski saglabāja 20. gs. 1. puses stāvokli ēkās (malkas apkure, sausās tualetes, ūdens no akas, minimāls sadzīves komforts). Tā rezultātā apbūve saglabājās ne visai labā tehniskā stāvoklī, bet autentiska.

Pēc valstiskās neatkarības atjaunošanas notiek pakāpeniska valsts un pilsētas demokrātisko vērtību un vēsturisko īpašumtiesību atjaunošanās, kas ir sarežģīts un daudzšķautņains process, kurā Kuldīga, atšķirībā no daudzām citām vēsturiskām pilsētām, joprojām spējusi saglabāt savu autentisko identitāti.

Šie un citi „aukstā kara” un globālie apstākļi diktēja kultūrvides eksistences un izdzīvošanas noteikumus visā Baltijas jūras austrumu piekrastē – no Somu jūras līča līdz VFR.

Vecpilsētas autentiskums

Kuldīgas vecpilsētas autentiskumu var vērtēt pēc diviem kritēriju kopumiem:

- a) cik lielā mērā pilsētas vēsturiskā struktūra un apbūve saglabājušas oriģinalitāti;
- b) pilsētvides mūsdienu izmantošanas atbilstība tās vēsturiskajai būtībai un identitātei.

Vecpilsētas plānojuma struktūra gandrīz pilnībā saglabājusi mazpilsētas vēsturisko ielu tīklu no 13. līdz 19. gadsimtam kā harmoniskas evolūcijas procesa rezultātu, kvartālu un apbūves raksturu un mērogu atbilstoši 18. gs. beigu pilsētas plāna informācijai un to var atzīt par autentisku. Pilsētas siluets un panorāma skatos no Ventas labā krasta saglabājušies nepārveidoti mērogā, vertikālo dominanšu raksturā un saskan ar 19. gs. beigu un 20. gs. sākuma ikonogrāfiskajām liecībām.

Vecpilsētas apbūve, ko veido 17. līdz 20. gs. sākuma Baltijas austrumu piekrastes mazpilsētu videi raksturīgas ēkas un būves ar ievērojamu baroka un klasicisma ēku, tajā skaitā ievērojamu koka ēku īpatsvaru, un nelielu 19. gs. b. un 20. gs. sākuma arhitektūras (historisma un jūgendstila ēkas) klātbūtni. Apbūve raksturīga ar reti sastopamu un speciģi izteiktu arhitektūras tradicionālismu, baroka laikmeta koka ēku raksturam (mērogam, proporcijām, jumtu formām, ritmam) saglabājoties līdz pat 19. gs. beigām, tai skaitā arī variējoties mūra ēkās. Vēsturiski objektīvu apstākļu dēļ šī 18. – 19. gs. apbūve ilgstoši nav pārveidota vai rekonstruēta.

Šeit saglabājušie tādi unikāli relikti, kā Rātslaukums un daudzu ielu ainavas ar dominējošu 18. – 19. gs. koka apbūvi, Baltijas valstu apstākļiem neparasti labi saglabājusies vecpilsētas sarkano dakstiņu jumtu ainava bez traucējošām jaunākas apbūves dominantēm pilsētas perifērijā, 20. gs. 1. pusei raksturīgas pilsētvides, ēku un sadzīves vides faktūras, kas rada izcilu pievilcību un starptautiski atzītu kinogēniskumu.

Viena no spēcīgām Kuldīga vecpilsētas identitātes un šarma izpausmēm ir Alekšupīte, kas ieplūst vecpilsētā no dienvidiem, tek starp ēkām, cauri pilsētai un lejtecē noslēdzas ar

spēcīgu akcentu – Dzirnavu dīķi ar vēsturiskajām Pils dzirnavām un ūdenskritumu pirms ietekas Ventā, blakus Vecajam tiltam.

Apmeklētāju atsauksmēs par vecpilsētas spēcīgākajiem estētiskā magnētisma faktoriem tiek minēti faktūru un vides autentiskums, nekur citur neizbaudītas vides sajūtas, tai skaitā pateicoties pilsētvides mērogiem un koka apbūvei.

„...ielas šeit neatgādina pagātni, bet gan to saglabā. Pagalmos ir vēl kāda viduslaiku smarža, ar visu kokmateriālu, jumtu un apmetuma dziļo izpratni... Jūs atradīsiet tik mazas un tik nodrupušas un tomēr pasakainas mājas, ka Jums šķitīs, ka tās atstātas tikai gleznotājiem par prieku vai kādai vasaras nakts pastaigai gar tām..” /K. Fridrihsons/

Vecpilsēta mūsdienās pilnībā saglabājusi savu sākotnējo funkciju, to apdzīvo pastāvīgie iedzīvotāji. Šeit nav radušās degradējošas biroju, viesnīcu, tirdzniecības kompleksu vai lielveikalu jaunbūves. Vecpilsētas centrs saglabājis savu vēsturisko nozīmi, virkne mūsdienu funkciju arī pēc padomju varas gadiem turpina funkcionēt šīm vajadzībām vēsturiski būvētās un izmantotās ēkās - Rātsnams, pasts (būvēts kā cietums), viesnīca, skolas, baznīcas, kultūras un amatniecības centrs.

6. SALĪDZINĀJUMS AR LĪDZĪGĀM VIETĀM

Baltijas jūras un Eiropas ziemeļvalstu reģionā mazpilsētas pārstāvētas tikai ar dažām vecpilsētām un tās visas pārstāv nordiskas izcelsmes (Norvēģijā – Bergene un Rēruša, Somijā – Rauma, Zviedrijā – Luleo) pilsētvidi un vēsturiskās koka apbūves mantojumu ar izteikti reģionālām tradīcijām (lielāks apbūves blīvums, ievērojami mazāks ēku mērogs, vājāk izteiktas stilu pazīmes fasādēs, tikai Skandināvijai raksturīga koka ēku ārējā apdare un kolorīts).

Baltijas valstu kontekstā atrodamas vairākas vēsturiskās mazpilsētas ar līdzīgu vēsturisko attīstību un ievērojamu koka apbūves īpatsvaru (Latvijā – Cēsis, Igaunijā – Vīlande, Hāpsalu, Lietuvā – tipoloģiski un hronoloģiski līdzvērtīgas nav konstatējamas), taču neviena no šīm mazpilsētām nav saglabājusies ar līdzvērtīgu 18. – 19. gs. apbūves kompaktnumu, autentiskumu un koka apbūves īpatsvaru.

Latvijā līdz 2. Pasaules karam bija vēl divas mazpilsētas – kādreizējā pēdējā Kurzemes hercogistes galvaspilsēta Jelgava un lielākā Kurzemes pilsēta Liepāja - kuras pēc visiem parametriem varēja uzskatīt par unikālām Baltijas koka mazpilsētu arhitektūras pārstāvēm. Taču kara laikā Jelgava nopostīta pilnībā, bet Liepājas vecpilsēta saglabājusies fragmentāri. Pēdējā, kas Latvijā un Baltijā vēl saglabājusi šo identitāti un lielisku 18. – 19. gs. koka būvmākslas kolekciju, ir Kuldīgas vecpilsēta.

Polijā, Čehijā, Slovākijā, Šveicē un Vācijā analogu mazpilsētu ar vidi kvalificējošu koka apbūves īpatsvaru nav. Koka būvmākslas mantojums pārstāvēts šajās valstīs ar tipoloģiski atšķirīgām būvēm lauku apvidos.

Kvalitatīvi un kvantitatīvi salīdzinājumi ar citiem Eiropas vai pasaules reģioniem mazpilsētu kontekstā iespējami tikai ļoti relatīvi un netieši, jo visas pilsētvidei raksturīgās vizuālās īpatnības ir būtiski atšķirīgas (apbūves un ielu ainavas telpiskais raksturs, arhitektūras īpatnības, izmantotie materiāli, būvmākslas tradīcijas un īpatnības, kolorīts, uztveres sajūtu kopums u.c.). Nav noliedzams, ka Eiropā, kā teritoriāli nosacīti vienotā kultūrtelpā, ir daudz vērtīgu mazpilsētu ar izcilu autentiskumu un identitāti, tomēr atšķirību masa ir pārāk liela, lai tās varētu objektīvi salīdzināt ar Kuldīgas vecpilsētu.

Reģiona koka arhitektūra pārstāvēta Pasaules mantojuma vietā – Rīgas vēsturiskajā centrā, taču pilnīgi citā kultūrvēsturiskajā, urbānajā un arhitektoniskajā kontekstā, jo Kuldīga līdz 18. gs. beigām ietilpa Kurzemes hercogistē un tradicionāli saglabāja intensīvus saimnieciskos, ģimeniskos un kultūras sakarus ar tagadējās Polijas un Vācijas reģioniem, bet Rīga kopš 1710. gada bija Krievijas impērijas sastāvā.

Apkopoto argumentu kopums uzskatāms par pietiekamu, lai apliecinātu, ka Kuldīgas vecpilsētai nav tiešu kvalitatīvo un kvantitatīvo analoģu atbilstoši tās apbūves specifikai. Kā būtiskus, vecpilsētas vērtību bagātinājošus un vietas identitāti izsakošus faktorus jāmin arī vēsturiskā centra robežās esošā Ventas rumba, platākais Eiropas ūdenskritums, gleznainā Ventas senleja un Ventas ķieģeļu tilts.

7. NOMINĒTĀS VIETAS SAGLABĀŠANAS PLĀNS

7.1. Vēsturiski aizsardzības pasākumi, kas ietekmējuši Kuldīgas vecpilsētas autentiskumu: 1969.gada 14.novembrī apstiprinātais "Nolikums par valsts aizsardzības zonu un apbūves regulēšanas zonu Latvijas PSR vēsturiski izveidojušās pilsētās" Kuldīgā noteica apbūves Valsts aizsardzības zonas un regulējamās zonas robežas.

1973. gadā apstiprinātajā Kuldīgas ģenerālplānā vēsturiskais centrs un tā apbūve ir noteikta kā valsts aizsargājama kultūrvēsturiski vērtīga teritorija, nepieļaujot tās tālāku plānoto degradāciju. Galvenie pilsēt būvnieciskie objekti tika paredzēti ārpus vēsturiskās apbūves, administratīvo centru veidojot jaunā attīstības zonā.

Starptautiskas nozīmes atzinība, kas apliecina Kuldīgas vecpilsētas kultūrvēsturisko un pārmantojamības nozīmi ir 2008. gadā Kuldīgas vēsturiskajam centram piešķirtā „Eiropas mantojuma zīme” kā labi saglabātam kultūrvēsturiskam mantojumam mūsdienās.

7.2. Normatīvie akti, kas nosaka Kuldīgas vēsturiskā centra un dabas vērtību aizsardzību nacionālā līmenī:

LR likums "Par kultūras pieminekļu aizsardzību" (11.03.1992., ar grozījumiem 15.12.2009.), kas formulē kultūras pieminekļu aizsardzību kā pasākumu sistēmu. Valsts nozīmes Pilsēt būvniecības piemineklis Nr. 7435 „Kuldīgas pilsētas vēsturiskais centrs” ietver sevī valsts mēroga arheoloģiskus, arhitektūras un mākslas pieminekļus.

MK noteikumi Nr.175 (25.04.2001. ar grozījumiem 01.07.2009.) „Noteikumi par aizsargājamiem ģeoloģiskajiem un ģeomorfoloģiskajiem dabas pieminekļiem” - nosaka valsts aizsardzībā esošo dabas pieminekļu sarakstu, to atrašanās vietu un robežaprakstu. Dabas lieguma „Ventas ieleja” teritorijā atrodas ģeoloģiskais un ģeomorfoloģiskais valsts nozīmes dabas piemineklis „Ventas rumba” (robežas noteiktas 17.04.2001.).

Ar 1999. gada 15. jūnija LR Ministru kabineta noteikumiem Nr. 212 „Noteikumi par dabas liegumiem” Ventas ielejai noteikts īpaši aizsargājamās dabas teritorijas statuss. Dabas liegums „Ventas ieleja” iekļauts Eiropas nozīmes īpaši aizsargājamo dabas teritoriju saraksta NATURA 2000 tīklā. Statuss noteikts ar 15.09.2005. likumu „Grozījumi likumā „Par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām””.

7.3. Vietējas nozīmes spēkā esoši plānošanas dokumenti, kas nosaka vecpilsētas saglabāšanu un attīstību:

Dabas liegums „Ventas ieleja” dabas aizsardzības plāns 2010.-2020.gadam, kas paredz pasākumus teritorijas dabas vērtību aizsardzību, t.sk. ainavisko vērtību, upes straujteču un zivju nārsta vietu saglabāšanu, atjaunošanu. Kuldīgas vēsturiskā centra teritorija ietver Ventas rumbu - aizsargājamu ģeoloģisku dabas objektu, kā arī ainavu aizsardzības zonu.

Kuldīgas pilsētas attīstības programma "Kuldīga īstu vērtību pilsēta", apstiprināta 2008. gada maijā – vidēja termiņa pilsētas attīstības plānošanas dokuments ar aktualizētu pielikumu „Investīciju plāns 2009.-2011. gadam”; programmā vecpilsētas un dabas komplekss definēts kā viena no galvenajām vērtībām un paredzēti projekti un pasākumi vēsturiskā centra revitalizācijai „Kuldīgas pilsētas teritorijas plānojums 2002.-2014.gadam” (ar 2010.gada 29. aprīļa grozījumiem) – pilsētas attīstības programmas sastāvdaļa, kas definē Kuldīgas pilsētas teritorijas esošo un plānoto zemes izmantošanu, izmantošanas aprobežojumus, priekšnoteikumus teritorijas attīstībai.

„Kuldīgas teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumi” (ar 2010.gada 29. aprīļa grozījumiem) – teritorijas plānojuma saistošā daļa, kas formulē vēsturiskās apbūves saglabāšanas pasākumus kultūrvēsturiskās vides saglabāšanai. Apbūves noteikumi izstrādāti, lai Kuldīgas pilsētā veidotu estētisku, vizuāli pievilcīgu apbūvi un labiekārtojumu, kā arī lai saglabātu un pilnveidotu pilsētai raksturīgo vēsturisko apbūvi.

Apstiprināšanai sagatavots ir Kuldīgas vecpilsētas saglabāšanas un attīstības plāns, kura mērķis ir veicinot savstarpēji līdzsvarotu pilsētas un dabas vides attīstību, saglabāt vecpilsētu kā nozīmīgu kultūrvēsturisko kompleksu. Plāns paredz sekmēt Kuldīgas vēsturiskā centra saglabāšanu nākošajām paaudzēm, vienlaicīgi uzlabojot iedzīvotāju dzīves kvalitāti. Vēsturiskais centrs izmantojams kā vērtība, kas atšķir Kuldīgu no citām pilsētām, izveidojot to par tūrisma objektu un pozitīvu pilsētas ekonomikas sastāvdaļu. Nozīmīga vieta plānā paredzēta sabiedrības iesaistei un izglītošanai, lai celtu iedzīvotāju motivāciju un pašapziņu, nodrošinātu vecpilsētas dzīvotspēju un dzīvo vidi.

² Pieteikuma veidlapa izstrādāta atbilstoši UNESCO *Vispārējo vadlīniju pasaules mantojuma konvencijas īstenošanai* prasībām.

³ Nominācijas pieteikuma veidlapas aizpildīšanai nav apjoma ierobežojumu.

